

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **M. U. U.**, zast. Mgr. Šárkou Gregorovou, LL.M., advokátkou se sídlem Vodičkova 710/31, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 9. 2024, č. j. 17 A 7/2024-22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) o odmítnutí žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 7. 2024, č. j. MV-86800-4/SO-2024, ve věci žádosti stěžovatele o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza ve smyslu § 180e zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Dne 23. 11. 2023 stěžovatel podal na zastupitelském úřadu v Dillí žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem ostatní/jiné – konkrétně mělo být účelem jeho pobytu uzavření manželství s E. A. B., německou státní občankou pobývající přechodně na území České republiky, jak je zřejmé z vyplněného tiskopisu žádosti, provedeného pohovoru se stěžovatelem, jakož i dalších náležitostí obsažených ve správním spisu. Ministerstvo vnitra rozhodlo o neudělení víza v souladu § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců a informovalo o tom stěžovatele přípisem ze dne 27. 3. 2024, č. j. OAM-13197-6/DV-2023, podle něhož nesplnil podmínku pro udělení víza ve smyslu § 30 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, protože se nejedná o účel vyžadující pobyt na území České republiky delší než 3 měsíce. Účelem pobytu nemůže být jakákoli aktivita, ale musí jít o činnost, k jejímuž naplnění je potřeba pobytu delšího než 3 měsíce, což svatba sama o sobě není. A jde-li o deklarované společné soužití stěžovatele s paní B., nejedná se dle Ministerstva vnitra o rodinný, ale toliko partnerský vztah k občance Evropské unie (EU) s pobytem na území České republiky, pročež odkázalo stěžovatele na speciální pobytový status (§ 87b zákona o pobytu cizinců).

[3] S uvedenými důvody neudělení dlouhodobého víza se stěžovatel neztotožnil. Podal proto žádost o jejich nové posouzení, které však žalovaná výše uvedeným rozhodnutím nevyhověla. Ve shodě s Ministerstvem vnitra dospěla k závěru, že stěžovatel nesplňuje jednu z podmínek pro udělení víza, a sice doložení takového účelu pobytu, který vyžaduje jeho pobyt na území České republiky delší než 3 měsíce. V souvislosti s partnerským vztahem s paní B. rovněž žalovaná odkázala stěžovatele na speciální pobytový status (přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU podle § 87b zákona o pobytu cizinců) s tím, že jím požadované dlouhodobé vízum v tomto ohledu nemůže sloužit jako „vstupní vízum“ na území České republiky.

[4] Proti rozhodnutí žalované podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud odmítl jako nepřipustný návrh podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) – stěžovatel se domáhal přezkumu rozhodnutí, které je ze soudního přezkumu vyloučeno na základě § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[5] V odůvodnění krajský soud v souladu s judikaturou – konkrétně např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2024, č. j. 10 Azs 81/2023-52, a Soudního dvora EU ze dne 13. 12. 2017, věc C-403/16, *Soufiane El Hassani* – vyšel z toho, že správní soudy musí vždy posuzovat, zda situace žadatele o vízum spadá do působnosti unijního práva; v takovém případě by měl žadatel na základě čl. 47 Listiny základních práv EU, případně konkrétního ustanovení nařízení nebo směrnice, právo podat proti rozhodnutí o neudělení víza žalobu k soudu. Dle krajského soudu ovšem případ stěžovatele do působnosti unijního práva nespadá. Neuplatní se zde nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. 7. 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex), neboť stěžovatel nežádal o krátkodobé vízum. Stěžovatel žádal dlouhodobé vízum, avšak nelze na něho vztáhnout směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“), ani směrnici Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice 2003/86/ES“). Současně nelze aplikovat ani závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 6 Azs 253/2016-49, č. 3718/2018 Sb. NSS, na který stěžovatel odkazoval; v něm zdejší soud připustil soudní přezkum rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem studia, o které však v tomto případě stěžovatel nežádal.

[6] V kasační stížnosti stěžovatel zpochybnil zákonnost usnesení o odmítnutí žaloby s tím, že žaloba měla být meritorně projednána, protože jeho případ do působnosti unijního práva spadá. Stěžovatel konkrétně odkázal na to, že krajský soud nesprávně vyložil pojem rodinného příslušníka podle čl. 4 odst. 3 směrnice 2003/86/ES, kterým může být i nesezdaný partner, který je státním příslušníkem třetí země – tedy stěžovatel jakožto partner své družky (paní B.), s níž žije v dlouhodobém intenzivním vztahu již déle než 8 let. S ohledem na uvedené je dle stěžovatele zřejmé, že podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem ostatní/jiné sleduje zájem na sloučení rodiny, který je aprobován právě ve směrnici 2003/86/ES. Na jeho případ by tudíž neměla dopadat soudní výluka ve smyslu § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců; viz rozsudek desátého senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 5 Azs 283/2018-28, dle kterého ustanovení vnitrostátního práva

pokračování

omezující právo na soudní přezkum rozhodnutí žalované představuje omezení v rozporu s právem EU k neprospěchu stěžovatele. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl. Odkázala na usnesení krajského soudu, s nímž se ztotožňuje, jakož i správní spis a své rozhodnutí.

[8] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Poté, vzhledem k tomu, že jde o kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[9] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znak tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost predestinuje k rozhodnutí otázku výluky soudního přezkumu rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza dle § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tato otázka však v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nenaplnuje žádný z důvodů ad 1) až 4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázku, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, resp. byla řešena rozdílně či vyžadovala učinit judikaturu odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu. Naopak, krajský soud posoudil případ stěžovatele v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] Podle § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že „[z] *přezkoumání soudem jsou vyloučena rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza a rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza*“.

[13] Otázce této soudní výluky se Nejvyšší správní soud v minulosti věnoval opakovaně, byť ve vztahu k různým zněním citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců, které se

postupně měnilo (k tomu ještě dále) a původně bylo koncipováno tak, že se soudní výluka vztahuje na rozhodnutí o neudělení jakéhokoli víza, tj. krátkodobého i dlouhodobého. Takto široce pojatá soudní výluka byla založena na tom, že rozhodnutím o neudělení víza nedochází k zásahu do základních práv a svobod, což potvrdila i judikatura Ústavního soudu (srov. např. usnesení ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 219/04, U 39/33 SbNU 591, a ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04). Na tuto judikaturu navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008-45, č. 1955/2009 Sb. NSS, kterým potvrdil, že zamítnutí vstupu na území České republiky v podobě rozhodnutí o neudělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání představuje výkon diskreční moci státu, a pokud v daném případě není cizinci garantovaná soudní ochrana, nelze to považovat za rozporné s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Současně ovšem zdejší soud dodal, že „s ohledem na budoucí vývoj zejména komunitární právní úpravy nevylučuje, že pro futuro bude na místě se předmětnou soudní výlukou (a zejména jejími dopady) zabývat a hledat nová řešení...“.

[14] K situaci předvídané v citovaném rozsudku nakonec došlo. Jak již bylo naznačeno, právní řád rozlišuje mezi krátkodobými a dlouhodobými vízy, přičemž u krátkodobých víz, tedy víz upravených vízovým kodexem a vydávaných na dobu do 3 měsíců, judikatura dovodila jejich soudní přezkoumatelnost (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2018, č. j. 45 A 102/2016-23, č. 3755/2018 Sb. NSS), a to zejména v reakci na závěry již krajským soudem zmíněného rozsudku Soudního dvora EU ve věci C-403/16, *Soufiane El Hassani*.

[15] Právě v důsledku tohoto rozsudku Soudního dvora EU došlo ke změně § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v tom smyslu, že výluka ze soudního přezkumu byla upravena pouze ve vztahu k žádostem o dlouhodobá víza; viz blíže důvodovou zprávu k novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 176/2019 Sb. (sněmovní tisk č. 203/0, důvodová zpráva, II. zvláštní část, k bodům 167 a 168 – § 171, 8. volební období 2017-2021, www.psp.cz): „Navrhovaná úprava je reakcí na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie (...) ve věci C-403/16 *Soufiane El Hassani* (...), které má bezprostřední dopad na stávající českou právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky na základě krátkodobých (tzv. schengenských) víz (...). SDEU v řízení o předběžné otázce posuzoval (...), zda jsou členské státy povinny umožnit soudní přezkum neúspěšným žadatelům o krátkodobá víza, nebo zda postačí správní opravný prostředek. SDEU dospěl k závěru, že čl. 32 odst. 3 vízového kodexu, ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie, je třeba vykládat v tom smyslu, že ukládá členským státům povinnost upravit řízení o opravném prostředku proti rozhodnutím o zamítnutí žádosti o udělení víza, jehož podmínky se řídí právním řádem každého členského státu, při dodržení zásad rovnocennosti a efektivity. Toto řízení musí v určitém stadiu řízení zaručit možnost podání opravného prostředku k soudu. Zavádí se proto možnost soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení krátkodobého víza.“

[16] Nicméně, jak uvedl už krajský soud, Nejvyšší správní soud dovodil, že soudně přezkoumatelné je rovněž rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza, resp. rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem studia dle směrnice Rady 2004/114/ES ze dne 13. 12. 2004 o podmínkách přijímání státních příslušníků třetích zemí za účelem studia, výměnných pobytů žáků, neplacené odborné přípravy nebo dobrovolné služby (dále jen „směrnice 2004/114/ES“); srov. v podrobnostech

pokračování

rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2018, č. j. 6 Azs 253/2016-49, č. 3718/2018 Sb. NSS, zejm. bod [43] odůvodnění, dle něhož posuzovaný případ spadal do působnosti unijního práva a cizinci „*náleží právo na spravedlivé a řádné projednání žádosti o povolení k pobytu za účelem studia, v návaznosti na to i právo na spravedlivé a řádné projednání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem studia podle zákona o pobytu cizinců, které představuje implementaci směrnice. Z důvodu existence tohoto práva zaručeného právem EU musí existovat i právo na účinný prostředek nápravy před soudem ve smyslu čl. 47 Listiny, a to za současného respektování pravidel soudního přezkumu správního uvážení, pokud ho správní orgán u jednotlivých podmínek stanovených směrnicí má. Soudem pro účely požadavku čl. 47 odst. 1 Listiny musí být nezávislý a nestranný orgán soudní povahy (obdobně srov. bod 39 rozsudku ve věci Soufiane El Hassani).*“

[17] Stručně shrnuto: vedle krátkodobých víz vydávaných podle vízového kodexu dovodila judikatura nutnost soudního přezkumu také v případech dlouhodobých víz za účelem studia dle směrnice 2004/114/ES; tato směrnice sice byla v mezidobí zrušena, avšak současně byla nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. 5. 2016 o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair. V logice výše citovaného rozsudku NSS č. j. 6 Azs 253/2016-49 přitom neaplikovatelnost soudní výluky i nadále platí; viz k tomu též rozsudek Soudního dvora EU ze dne 10. 3. 2021, ve věci C-949/19, *M. A.*, který potvrdil nutnost soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza za účelem studia, na něž se vztahuje směrnice 2016/801, a současně zdůraznil následující (bod 36.): „*Působnost Listiny v souvislosti s jednáním členských států je totiž definována v jejím čl. 51 odst. 1, podle kterého jsou ustanovení Listiny určena členským státům, pokud uplatňují právo Unie, přičemž toto ustanovení potvrzuje ustálenou judikaturu Soudního dvora, podle níž se základní práva zaručená v právním řádu Unie uplatní ve všech situacích, které se řídí unijním právem, avšak nikoli mimo tyto situace [rozsudek ze dne 19. listopadu 2019, *A. K. a další (Nezávislost kárného kolegia Nejvyššího soudu)*, C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982, bod 78 a citovaná judikatura]*“ (důraz přidán NSS).

[18] Popsaný judikaturní vývoj tak ve výsledku dospěl k tomu, že správní soudy vždy musejí posuzovat, zda situace žadatele o dlouhodobé vízum spadá do působnosti unijního práva a zda tedy čl. 47 Listiny EU, případně konkrétní ustanovení nařízení či směrnice, brání výluce soudního přezkumu podle § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců; viz shodně např. nedávný rozsudek NSS ze dne 6. 11. 2024, č. j. 6 Azs 38/2024-28, bod [26], či rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2024, č. j. 10 Azs 81/2023-52, bod [15], případně také rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2024, č. j. 55 A 50/2022-43, č. 4588/2024 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2023, č. j. 4 Azs 224/2022-37.

[19] V souladu s touto judikaturou krajský soud postupoval a posuzoval, zda situace stěžovatele spadá do působnosti unijního práva, přičemž dospěl ke správnému závěru, že tomu tak není. Stěžovatelem deklarovaný účel pobytu jiný/ostatní představuje jakousi zbytkovou kategorii, která sama o sobě není nijak blíže upravena unijním právem, a pokud poukazuje stěžovatel na slučovací směrnici 2003/86/ES, je třeba poznamenat, že tato směrnice stanoví „*podmínky pro uplatňování práva na sloučení rodiny státními příslušníky třetích zemí, kteří oprávněně pobývají na území členských států*“ (čl. 1). Směrnice 2003/86/ES tedy dopadá na situace osob, které nemají občanství Unie a pobývají na území členských

států, přičemž usilují o sloučení se svými rodinnými příslušníky; mezi ně může bezpochyby patřit i nesezdaný partner, jak uvádí stěžovatel v kasační stížnosti s poukazem na svoji partnerku (paní B.) pobývajících na území České republiky. To ovšem není podstatné. Podstatné je to, že partnerka stěžovatele není státním příslušníkem třetí země, nýbrž občankou Unie, a daná směrnice na ni vůbec nedopadá. Dopadat by na ni mohla směrnice 2004/38/ES, avšak pouze za předpokladu řádně doloženého trvalého partnerského vztahu – viz čl. 3 odst. 2 písm. b) této směrnice; v dané situaci by stěžovatel jako vzdálený rodinný příslušník občanky EU podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců mohl požádat o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b téhož zákona, na což ho ostatně upozornily oba rozhodující správní orgány.

[20] Jistě, základní podmínkou pro vyhovění žádosti o tento pobytový status je oprávněnost pobytu cizince na území; viz § 87e odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců. Jak však již judikoval Nejvyšší správní soud, nejde o podmínku rozpornou s ústavním pořádkem, ani se směrnicí 2004/38/ES – srov. rozsudek ze dne 26. 6. 2024, č. j. 6 Azs 284/2023-39, č. 4624/2024 Sb. NSS, zejm. bod [21]: „*Současná právní úprava oprávněnost pobytu cizince na území stanovuje jako hmotněprávní podmínku, jejíž nesplnění nevede k zastavení řízení, nýbrž k věcnému zamítnutí žádosti. Zákonodárce byl oprávněn stanovit uvedenou hmotněprávní podmínku pro udělení přechodného pobytu (vzdáleným) rodinným příslušníkům občanů České republiky a vyžadovat, aby žadatelé o tento druh přechodného pobytu nejprve přicestovali a pobývali na území České republiky legálně (obvykle na krátkodobé vízum dle § 20 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, jak předpokládá důvodová zpráva k novele č. 274/2021 Sb.). Tuto podmínku shledává Nejvyšší správní soud přiměřenou legitimnímu cíli efektivní kontroly migrace a pořádku na úseku cizineckého práva. Přiměřenost této podmínky vyplývá i ze skutečnosti, že dopadá již jen na vzdálené rodinné příslušníky, nikoli na nejbližší příbuzné (manžele, manželky a za určitých okolností přímé potomky a předky českých občanů). Současná právní úprava tak neznemožňuje cizinci legalizovat svůj pobyt na území České republiky, toliko pro vzdálené rodinné příslušníky vyžaduje přísnější podmínky pro získání přechodného pobytu než pro blízké rodinné příslušníky.*“

[21] V případě stěžovatele, tj. cizince podléhajícího vízové povinnosti, tedy stávající právní úprava umožňuje získat krátkodobé vízum na zastupitelském úřadu, díky němuž lze legálně přicestovat na území České republiky (§ 20 odst. 6 zákona o pobytu cizinců) a následně v průběhu tohoto vízového pobytu požádat právě o povolení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU; srov. § 87e odst. 1 písm. i) bod 3 *in fine* zákona o pobytu cizinců. K tomu, aby stěžovatel v této souvislosti na území České republiky legálně přicestoval, nemůže sloužit jím požadované dlouhodobé vízum za účelem pobytu jiný/ostatní, ale právě uvedené krátkodobé vízum, o které stěžovatel evidentně nepožádal. Pokud by tak učinil a bylo rozhodnuto o neudělení tohoto krátkodobého víza, soudní přezkum by měl stěžovatel zajištěn, jak bylo vysvětleno shora. V opačném případě jeho situace nespadá pod unijní právo, a výluka podle § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců tak bránila meritornímu projednání a rozhodnutí. Nic na tom nemění ani stěžovatelem odkazovaný rozsudek desátého senátu NSS ze dne 9. 10. 2019, č. j. 5 Azs 283/2018-28, který dovodil právo na soudní přezkum neudělení dlouhodobého víza bez ohledu na v žádosti uvedený účel pobytu, který by byl upraven unijním právem. Jedná se o právní názor, který lze ve světle shora uvedeného považovat za zjevný judikaturní excès; srov. odůvodnění už zmíněného rozsudku NSS č. j. 4 Azs 224/2022-37 (bod [18]).

pokračování

[22] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v případě napadeného usnesení nebylo shledáno žádné zásadní pochybení krajského soudu. Ten se svým postupem neodchyluje od citované judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k plnému meritornímu projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[23] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, měla by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložila. Ze spisu však nevyplývá, že by jí v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 6. února 2025

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu